

DIEVIŠĶĀ MĪLESTĪBA

1 Kad mēs tikko kā aizbraucām no sanāksmes un gribējām apciemot vienu sievieti, mūsu draudzeni, Doblmana kundzi tur Edmontonā, Albertā, mēs atradāmies tikai trīsdesmit kilometrus no Kanādas robežas, kad saņēmām ziņu, ka mans brālis mirst. Tāpēc mēs griezāmies atpakaļ cauri sniegputenim un devāmies atpakaļ mājās, tā sanāca, ka mēs bijām izbraukumā vienpadsmit dienas. Mēs atbraucām vakar vēl vakarā un aizgājām gulēt vēl naktī, bet šorīt agri cēlāmies. Tāpēc bijām ļoti noguruši.

2 Taču, tikko kā es atbraucu pie savas mammas, kad mēs tikām līdz vietai, kur mēs atkal varējām pazvanīt, viņa sacīja: "Tur jau bija brālis Nevils." Draugi, tas ir īsts gans. Tas ir kaut kas, ko mums ir augstu jāvērtē. Un tā, tas varbūt nav... Varbūt ar jūsu tuviniekiem nekas tāds vēl nav noticis. Varbūt...taču krīzes stundā, kad tu zini, ka kaut kas ir noticis, un zini, ka tavs draugs būs cieši līdzās, un viņš steidzās pie mana brāļa.

3 Un, kad es atbraucu, tikko kā es ienācu (tikai pārgērbos un uzreiz devos turp), ko es ieraudzīju tajā istabā lūgšanā? Brāli Nevilu, kurš lūdzās tur istabā kopā ar Hovardu.

4 Es...es esmu par to pateicīgs. Un labāk es pateikšu to no šejienes, no platformas, nekā... Nu, es vienmēr esmu teicis šādi, ka labāk es uzdāvināšu tev rozes pumpuriņu tagad nekā veselu vainagu, kad tu būsi jau miris. Tas ir jādara tieši tagad.

5 Un es augsti vērtēju brāli Nevilu. Es zinu, ka mēs visi šajā draudzē esam pateicīgi par šo cēlo draudzes ganu. Vienkārši, lai parādītu viņam, cik ļoti mēs viņu novērtējam, paceliet, lūk *šādi*, rokas pretim Dievam. Tas... Paldies. Tas patiešām ir kaut kas tāds, ka...

6 Es devos mājās un es pateicu savai sievai, es sacīju: "Dārgā, kad es aizbraucu un piekļāvēju pie durvīm... Steidzos pa gaiteni, izlasīju klīniskos datus, lai zinātu, kas īsti nebija kārtībā, un devos turp; un es izdzirdēju, ka tur iekšā kāds ir, un es piekļāvēju pie durvīm. Es nodomāju, ka kāds tur sarunājas, un ieraudzīju viņu sēžam gultā ar savu, ar savu...viņu abu galvas bija noliektas lūgšanā Dievam; kad es ienācu, es neko citu nevarēju izdarīt, kā vien pievienoties viņiem lūgšanā."

7 Un...un tāpat lūgšanā es saku Dievam, ka es augsti vērtēju īstu draugu un īstu draudzes ganu. Un lai mans brālis Nevils ilgi dzīvo šai pasaulē, lai kalpotu Tam Kungam, un es ticu, ka Dievs turēs viņu šeit daudzus, daudzus gadus, lai kalpotu Viņam, šo cēlo cilvēku. Tas pieskārs manai sirdij stiprāk kā jebkas cits, jau sen nekā tāda nebija bijis.

8 Lūk, parasti... Lūk, svētdienas skolas mācībstunda bērniem vēl nav beigusies, tāpēc es var...varbūt mēs palūgsim par slimajiem. Es neesmu paziņojis, ka atbraukšu lūgties par slimajiem, taču, ja šeit vajag par kādu palūgt, tad mēs vienkārši par viņiem palūgsim.

9 Un tā, māsa Gerti, lūdzu, atnāc un nospēlē mums "Tas lielais Ārsts". Un mēs paprasīsim mūsu dārgo Debesu Tēvu, lai Viņš svētī tos, kuriem Viņš šorīt ir vajadzīgs. Un pēc tam mēs gribam, lai...visi tie slimie un ar kādu vajadzību, lai vienkārši sanāk ap altāri.

10 Ja es nekļūdos, vai tur nestāv Nellija Sandera? Ak, lai Dievs tevi svētī, Nellij. **[Māsa Nellija saka: "Ir jau pagājuši divdesmit pieci gadi."—Tulk.]** Jau divdesmit pieci gadi, tieši tā. Lai Dievs tevi svētī, Nellij. Es pirms brītiņa paskatījos un ieraudzīju tevi, un es negribēju, lai tu domā...es skatos un kādu pētu, es apsēdos atskatoties un man šķita, ka tas ir kāds līdzīgs Nellijai.

11 Neviens no jums šeit droši vien neatceras. Iespējams, daži no jums... Cik daudzi no jums atceras Nelliju Sanderu? Nu, protams, viņa bija viena no pirmajām šī lūgšanu nama apmeklētājām. Viņas bija tuvas draudzenes un māsas Kristū ar manu mirušo sievu un viņas... Viņa šeit apprecējās ar vienu no "Amerikas brīvprātīgajiem", ar virsnieku tajā kustībā, un viņš, mūsu brālis, ir aizgājis

pie Dieva, atstādams viņu (man šķiet) ar diviem dēliem, manuprāt, nu, ar dažiem bērniem. Un daži no viņiem vēl iet skolā. Un Nellija palika viena, un viņai tieši sākas tas lielās nervozitātes un pārdzīvojumu vecums. Viņa pazvanīja man, lai es palūgtu, kad es biju sanāksmēs Fīniksā, Arizonas štatā. Daudz kas nāk atmiņā, Nellij, kad uz grīdas vēl bija skaidas, un pirms daudziem gadiem jūs ar Houpu, tā meitene Edkoka un daudzi no jums reiz bijāt šeit, pirms divdesmit pieciem gadiem. Tie man ir aizskrējuši. Mēs...mēs ātri traucamies pa šo ceļu. Tā tas ir.

12 Nu, lai Dievs tagad ir ar tevi. Tie, kuri ir slimi un grib pienākt pie altāra aizlūgšanai, mēs ar mūsu ganu kopīgi par jums palūgsim. Nāciet uz priekšu.

13 Pēc tam neliela... Uzreiz pēc tam būs neliela svētruna tieši jums, sludināšanas kalpošana. Gribētos, lai jūs paliekat. Mēs atlaidīsim svētdienas skolas kalpošanu, kad beigsies aizlūgšana par slimajiem. Un mēs uzreiz pāriesim uz nākošo kalpošanu, un man ir daži paziņojumi.

Šis lielais Ārsts ir tagad šeit,

Šis līdzjūtīgais Jēzus,

Viņš runā, lai sirdis priecātos,

Ir viens tik Vārds, ak, Jēzus.

14 Un tā, vienkārši pacentīsimies ieiet šīs lūgšanas sadraudzībā. Par dziedināšanu viens otram, zinādami, ka Dievs ir šeit un ir apsolījis atbildēt.

15 [Brālis Nevils saka: "Vienai mātai ir vajadzīga lūgšana."–Tulk.] Jā, labi. Jūs visi nokāpsiet lejā un palūgsim par viņu, par to kundzi, kura tur sēž, protams. Labi, brāli Nevil, vai atnāksi šurp un man palīdzēsi?

16 Tagad esiet cik vien iespējams godbijīgi. Mazie draudziņi ieņem savas vietas, un tagad palūgsim, lai tad, kad mēs iesim svaidīt slimos un nomocītos, mums būtu ticība Dievam, lai ticētu. Ticiet, ka Dievs to izdarīs.

17 Un tā, jūs visi šai zālē, kuri šodien ir veseli, kuriem nevajag iznākt pie altāra, vienkārši aizdomājieties, ka jūs šurp atveda tieši Dieva žēlastība. Tagad lūdziet par tiem pārējiem, kuri ir pie altāra, veci un jauni.

18 Kā ir pieņemts šajā lūgšanu namā, mēs sūtām draudzes ganu, lai viņš svaidītu. Mēs lūdzam par viņiem un pēc tam prasām draudzes ganam viņus svaidīt. Es eju kopā ar viņu, uzlikdams rokas slimajiem, bet viņš tajā laikā viņus svaida. Svētie Raksti: "Svaidiet slimos ar eļļu Tā Kunga Vārdā. Uzlieciet viņiem rokas, un viņi kļūs veseli." Tie ir Raksti.

19 Un tā, visi kopā nolieciet galvas, kamēr mēs kopīgi pienesīsim lūgšanu par slimajiem.

20 Mūsu Debesu Tēvs, mēs tieši tagad pazemīgi nākam Tavā Dievišķajā Klātbūtnē par tiem, kas ir vajadzībā, slimi, tiem, kuri nevar sev palīdzēt, un daudziem no viņiem, Tēvs, ārsts vairs nevar palīdzēt. Neko vairs nevar izdarīt, ja vien viņiem netiks parādīta Tava žēlastība. Šodien es pazemīgi lūdzu Tevi, Dievs, no visas sirds, līdz ar šo mazo draudzīti, lai varena Svētais Gars, Kurš šobrīd ir šeit, apstiprina Kunga Jēzus Vārdu, kas saka: "Kur vien divi vai trīs būs sanākuši Manā Vārdā, Es būšu viņu vidū. Ja viņi kaut ko palūgs attiecībā uz kaut ko, viņi to saņems." Tas ir Tavš Mūžīgais Vārds, Kungs, kas bija izteikts pat vēl pirms pasaules radīšanas. Tas tika iedots mums caur to Pravieti, caur Pašu Dieva Dēlu.

21 Lūk, šobrīd tā ir mūsu dziļā vēlēšanās, Tēvs, lai Tu dziedini slimos, tos ar vajadzību, kuri atrodas šeit pie altāra. Es lūdzu, lai tieši tagad Tu ikvienam dāvā īpašu ticības svētību. Lai tad, kad

mēs iesim, Tavs kalps un es, iesvaidīt un uzlikt rokas šiem cilvēkiem, lai Svētais Gars vienkārši padziļina sirdī ticību un lai ikviens tiek dziedināts. Mēs lūdzam Kristus Vārdā, Viņa dēļ.

22 Tagad, ar noliektām galvām, ikviens ir lūgšanā. Mācītāj, tagad ejam. [Pārtraukums lentas ierakstā. Brālis Branhams un brālis Nevils lūdza par slimajiem–Tulk.]

Debesis un zemi Tu piepildi,

Debesis un zeme Tevi slavē,

Ak, Kungs, Visaugstākais.

23 Mūsu Debesu Tēvs, mēs tagad pateicamies Tev par svētdienas skolas nodarbību, kas saviļņoja mūsu sirdis. Ļauj mums apjozties šajā rītā un iziet no neticības cietumiem, un būt brīviem savā staigāšanā. Mēs zinām, ka Tā Kunga eņģelis ies mums pa priekšu, apstiprinot Dieva Vārdu un atbrīvojot ikvienu no mums no baiļu un slimību, un briesmu, un kaišu, un ciešanu cietumiem, jo Dievs to ir apsoliņis. Katrs, kas šorīt ir ieslodzīts tādos apstākļos, lai šodien pār viņiem uzspīd Dieva Gaisma un lai viņi aiziet prom no šejienes kā veseli cilvēki. Paldies Tev par vēstījumu un par Tavu Vārdu, par Svētā Gara vadību. Dāvā šīs svētības, Tēvs, un esi tagad ar mums šī rīta sludināšanas dievkalpojumā, kad tiks sludināta tā nelielā svētruna. Mēs lūdzam Kristus Vārdā. Āmen.

24 Un tā, vēl tikai mazu brītiņu. Tie, kuriem ir jādodas prom, ziniet, vienkārši pastāvēsim, kamēr mēs nodziedāsim kādu psalmu, un tie... “Paņem dārgo Jēzus Vārdu”. Tie, kuriem ir jāiet, varat doties prom. Tie, kuri var palikt vēl trīsdesmit minūtes, mēs priecāsimies, ja jūs paliksiet. Labi.

Jēzus dārgo Vārdu tagad,

Paņem cieši, sājū bērns,

Pagriezieties un paspiediet roku kādam jums blakus.

Nes to līdz zemē plašā,

Viņš dos mieru dvēselei.

Dārgais Vārds, Dārgais Vārds, salds ir man!

Prieks līdz Debesīm lai skan;

25 Āmen. Apsēdieties, un lai Tas Kungs jūs patiešām bagātīgi svētī. Es tikko kā ievēroju, ka mums šeit ir “Ticības Vēstnesis”, tā mazā programma, avīzīte, kas ir brālim Jāzepam Bozē Čikāgā, ļoti jauks brālis. Mēs vienmēr... Man ar viņu ir ļoti laba sadraudzība. Mēs labi pavadām laiku ik reizi, kad atbraucam uz Čikāgu. Un atkal biju pie viņa pirms pāris dienām. Un tie ir par brīvu. Vienkārši atnāciet un paņemiet sev kādu, kad dievkalpojums būs beidzies. Tie stāvēs, lūk, šeit.

26 Un tā, mēs ļoti priecājamies, ka daudzi no jums joprojām turas pie Kristus. Un tagad es aizņemšu tikai nelielu brītiņu no jūsu laika. Man vienkārši gribētos kaut ko pateikt, jo es taču esmu šeit pie jums.

27 Es esmu noguris, man ir vāja balss, un man bija vairākas lielas sanāksmes. Indianapolisā bija liela, smaga sanāksme, un tovakar mēs bijām tik laimīgi redzot, kā simti nāca cauri tam lūgšanu

namam, kur sēdēja aptuveni desmit tūkstoši cilvēku, nāca priekšā, lai tovar atdotu savu sirdi Kristum.

28 Un Rasels Fords un pārējie, viņi bija tādā sajūsmā. Un...un tas darbs, ko iesāka Keidls, brālis Keidls pirms daudziem gadiem, joprojām turpinās. Ziniet, man gribētos, lai arī man kādreiz būtu tamlīdzīga vieta. Tā ir viena no varenākajām vietām, kādas es esmu redzējis, tas ir, kā tas bija izveidots. Un tajā vienkārši kaut kas ir. Varbūt es esmu temperamentīgs. Kad es redzu varenu darbu, ko kāds ir uzsācis, man tas simpātizē.

29 Un tā, es esmu aizsmacis. Bet mēs bijām kalnos, mēģinot tikt līdz vienai slimai sievietei, mūsu draudzenei, tur tālu Kanādā. Mēs jau teju vai šķērsojām robežu, kad es saņēmu ziņas par to, ka mans brālis mirst, un mēs devāmies atpakaļ. Un mēs braucām visu to dienu un visu to nakti, mēs nosēdējām tajā mašīnā desmit dienas. Tāpēc varat iedomāties, kāda šorīt ir mana pašsajūta un...

30 Taču es vēlreiz jums visiem pateicos par lūgšanām par manu brāli, jo viņš, šķiet, atkal ir ceļā uz atveseļošanu. Dievs dod viņam vēl vienu iespēju, un tāpēc es...es pateicos jums, un es slavēju Dievu par visu.

31 Vēl ir jāpieņem daudzi svarīgi lēmumi. Tuvojas vispasaules tūre. Man sejā mirdz Āfrika un visvisādas vietas, tāpēc es nezinu, kur doties, it visur, it visur. Un tieši tagad tiek organizētas aptuveni, vismaz desmit vai vairāk lielas, ārkārtējas konferences, un visi aicina atbraukt. Nākošajās divdesmit četrās stundās man ir jāpieņem kaut kāds lēmums, tāpēc...nākošajam solim, tāpēc lūdziet par mani. Lūdziet par mani, un man...man ir vajadzīgas jūsu lūgšanas.

32 Es ceru, ka jums šeit priekšā ne pārāk stipri traucē tas, ka uz brītiņu ir izslēgts ventilators.

33 Savā dzīvē es...es daudz ko esmu pārdzīvojis, būdams izbraukumos Tā Kunga dēļ, esmu bijis visdažādākajos apstākļos, slimību un spītālības vidū. Un esmu apskāvis lepras slimniekus un spiedis viņiem roku, un...un kādas tik nebija tās slimības, un apmeklējis viņu izolatorus un nometnes, un visu ko tādu teju vai pa visu pasauli.

34 Un es...es vairs neesmu puiselis. Droši vien jūs to zināt, un es virzos uz... Tad es tur nesen izdzirdēju par brāli Bosfortu, kuram ir gandrīz deviņdesmit gadu, un viņš... Kad es biju Indianapolisā, viņš bija dabūjis sirdī asins trombu. Viņš jau bija nāves agonijā sirds dēļ, zaudēja samaņu. Bosforta kundze pazvanīja, lai es par viņu palūgtu.

35 Es devos turp, un mēs to paziņojām un sākām lūgties. Nākošajā dienā viņš man pazvanīja un sacīja: "Man kaut kā gribētos pabūt pie tevis sanāksmē." Nu, jā. Tad es jūtu, ka šis četrdesmit septiņu gadu vecums, ka man būtu par sevi jākaunas, taču es vienkārši... Tā, droši vien, ir tā cilvēcīgā daļa.

36 Ak, cik tas ir vērtīgi un brīnišķīgi! Nekas nelīdzināsies glābšanai, kad tu esi glābts! Taču jūs neaptverat, draugi, esmu pārliccināts, ka velns ar visiem spēkiem cenšas jums neļaut (viņš tā dara man) apjaukt, kāda ir dvēseles vērtība. Vai jūs vispār spējat iztēloties, kas tas ir un ko nozīmē mūžība, un cik ilgi jūs būsit tādā stāvoklī? Vai jūs apjaušat, ka šis ir tas laiks, kad jūs pieņemat lēmumu visai mūžībai?

37 Aizpagājušā svētdienā pie jums šeit, manuprāt, es sludināju par **paļāvību**, par spēku, ko Dievs ir apsolījis, un jūs iepriekš nolēmīsit, un aicinājis jūs pirms pasaules radīšanas, un ierakstījis jūsu vārdu Savā Grāmatā. Jums ar to nebija nekāda sakara, to izdarīja Dievs. Vai tad tas nav brīnišķīgi? Tas Jērs tika nokauts pirms pasaules radīšanas, bet, nu, tas īstenojās tikai četrus tūkstošus gadus vēlāk, taču, kad Dievs to izrunāja, tad Viņam bija tas jādara, jo Viņam ir jātur Savs Vārds, taču vienlaicīgi tas Jērs bija uzrakstīts jūsu...jūs bijāt uzrakstīti līdz ar Viņu. Mūsu vārdi netika ierakstīti Jēra Dzīvības Grāmatā tovar, kad mēs atnācām pie Kristus, bet pirms pasaules

radīšanas, tā ir teikts Bībelē. Tāpēc, lūk, kas ir tā garantija, un brālis šorīt par to runāja šajā apbrīnojamā svētdienas skolas lasījumā.

38 Un tā, vienkārši izlasīsim kaut kādu Rakstu vietu, vienkārši tādai nelielai... Es gribu... Vienkārši man kaut kas ir uz sirds. Man vienkārši gribētos par to brītiņu parunāt, un tad mēs dosimies prom un gaidīsim kalpošanas atkal šovakar. Un tā, nesen, kad biju ceļā, man sirdī atnāca vēstījums, un es gribu, ja Dieva griba, ja es atgriezīšos šurp nākamsvētdien no rīta, sākumā izteikt to šajā dievnamā. Vienkārši man uz sirds ir kaut kas par to laiku.

39 Es devos uz vienu vietu paēst, un es nodomāju: “Vai tiešām es jūku prātā? Kas ar mani notiek? Es nevaru ciest to mūziku un visu to dražu, kas viņiem ir šodien, tās muļķa sievietes, kuras dzied: 'No mūsu ziloņkaula pilīm' un visu ko tādu.” Es sacīju: “Droši vien kaut kas nav ar mani kārtībā.”

40 Bet Svētais Gars pateica: “O-o, nē! O-o, nē! Ja tu mīli pasauli jeb pasaules lietas, tad Dieva mīlestības pat nav tevī.

41 Tāpēc es nodomāju: “Nu, tādā gadījumā es negribu pielāgoties šai pasaulei. Tā tas ir.”

42 Un tad Svētais Gars man sāka atklāt šo vēstījumu. Šorīt man nepietiktu tam laika. Turklāt es esmu ļoti noguris. Iespējams, ja Kungs ļaus, nākamsvētdien no rīta, ja mēs joprojām būsim uz vietas... (Man šonedēļ ir jādodas dažos braucienos) ...taču, ja es joprojām būšu šeit nākamsvētdien no rīta, ja Dievs dos... (Brālis Nevils to paziņos savā translācijā sestdien) ...mēs būsim šeit un pacentīsimies izteikt to vēstījumu. Un es gribu pamēģināt to kaut kā izteikt. Tas ir šīs dienas, stundas, laika Evaņģēlisks vēstījums.

43 Kad pirms sešiem mēnešiem es paredzēju, ka šis bija noslēdzošais gads Amerikai, un mēs paskatīsimies, vai tas saskan ar Evaņģēliju vai nē. Šis ir tas laiks, kad ar viņu būs cauri. Tieši šogad viņa ies uz augšu vai uz leju. Tā tas ir.

44 Un tā, jūs, bērniņi, es gribu, lai jūs paņemat līdzī kādu papīra gabalu un ierakstiet to savas Bībeles vāka lapā, un, kad brāļa Branhama droši vien vairs nebūs, jūs redzēsiet, vai man bija taisnība vai nē. Saprotat? Un jūs redzēsiet, vai Tas Kungs joprojām runā uz mani vai nē. Saprotat?

45 Un tā, vēstule Romiešiem 4. nodaļa, turpinājumam es vienkārši gribu izlasīt Vārda fragmentu.

*Ko lai sakām par savu ciltstēvu pēc miesas, Ābrahāmu? Kādu labumu viņš ir panācis?
Jo, ja Ābrahāms kļuvis taisnots ar saviem darbiem, tad viņš ir liels, bet ne Dieva priekšā.
Jo ko saka raksti? "Ābrahāms ticēja Dievam, un tas viņam tika pielīdzināts par taisnību."
Bet, kam ir darbi, tam alga netiek piešķirta pēc žēlastības, bet pēc nopelna.
Kam darbu nav, bet, kas tic Tam, kas bezdievīgo taisno, tam viņa ticība tiek pielīdzināta par taisnību.*

46 Un lai Tas Kungs pievieno Savas svētības Vārdam. Un tā, šī nelielā tēma, ja to var šādi nosaukt, par kuru es gribu ar jums parunāt, saucas “Dievišķā mīlestība”. Un, kad Dievišķā mīlestība ir projicēta un sasniedz savu galamērķi, tās vietu ieņem suverēnā žēlastība. Saprotat? Un tā, vai varat par to aizdomāties? Lūk, pārdomājiet to, lai jūs varētu to pamatīgi izprast. Saprotat? Kad Dievišķā mīlestība ir atspoguļota un sasniedz savu galamērķi, tad kontroli pārņem suverēnā žēlastība.

47 Lūk, tas ir...tas ir neparasti, taču cilvēki... Cilvēku tips un ko mēs darām mūsu saskarsmē ar citiem... Lūk, mums visiem ir jāatzīst šie fakti, ka ir cilvēki, kuriem blakus tev vienkārši patīk

atrsties, bet ir cilvēki, kuri ir jauki cilvēki, un tu viņus mīli, un tomēr tajā cilvēkā ir kaut kas, ka tev vienkārši...tev vienkārši ir grūti būt viņiem blakus. Lūk, mēs te runājam par faktiem. Un tā, lieta ir tāda, ka šis indivīds (vīrietis vai sieviete) pats rada šo atmosfēru.

48 Tāpēc ka tu esi miniatūrs radītājs, jo jūs esat Dieva dēli un meitas. Nav nozīmes, cik dziļi grēkā jūs esat iegrimuši, jūs joprojām esat Dieva dēli un meitas, jo...jūs esat krituši, deģenerējušies savā dvēselē un prātā, taču Dievs ir jūsu Radītājs, un jūsu pagrimuma stāvoklī jūs esat zuduši, pazudinātas Dieva radības, kurus pārvalda velns. Tā tas ir, taču joprojām jūs esat Dieva dēli un meitas. “Viņš negrib, lai kāds no jums aizietu bojā, bet lai visi nāktu pie atgriešanās.” Saprotat? Un Viņš ir izdarījis visu, kas...kas vien iespējams, jo to varēja izdarīt tikai Pats Dievs, iedot Savām radībām šo iespēju to pieņemt un kļūt tādiem, kādus Viņš vēlas jūs redzēt, atkal atvest jūs pareizajā stāvoklī. Un neviens cilvēks...

49 Lūk, te nu tas ir, un tas ir diezgan asi, taču neviens cilvēks nav veselīgā psihiskā stāvoklī, kamēr viņš nav pieņēmis Kungu Jēzu. Tie ir dziļi vārdi, bet tā ir patiesība. Neviens cilvēks nav psihiski vesels, kamēr viņš nav pieņēmis Jēzu Kristu kā savu Glābēju. Tas izklausās dīvaini, bet tā saka Bībele. Protams, tā ir taisnība. Viņš ir Tas, un jūsu radītajā būtībā... Un tā, darot to, jūs būsit jukuši šīs pasaules acīs, jo jums ir jāiziet no tās atmosfēras, kurā jūs atrodaties, un jāieiet citā atmosfērā. Kad jūs to darāt, Dievs paceļ jūs augšup no šīs pasaules, un jūs dzīvojat Debesu atmosfērā. Saprotat? Un tad šai pasaulei jūs vienkārši esat tās pretstats. Saprotat? Un tas ir pretstats pasaulei. Saprotat?

50 Un tā, jūs gribat, lai Kristus jūs paceļ tajā atmosfērā, kurā jūs esat laimīgi, mierīgi, un tad tajā jūs radāt situāciju...

51 Lūk, ļoti bieži mēs draudzēs... Varbūt tas šķitīs dīvaini, taču, ja vien jūs pavērosiet... Lūk, tas ir draudzei, tas ir cilvēkiem. Cilvēki pārņem viens otra garu tā vietā, lai dabūtu Svēto Garu. Atnāciet uz cilvēku grupiņu un pavērojiet, kā uzvedas tas cilvēks, un...un tie cilvēki, kas nāk uz to sanāksmi, uzreiz redzēsiet, ka viņi izturas vienādi. Jūs vienmēr...

52 Paņemiet labu sievieti un sliktu vīrieti – vai nu viņš...viņa...vai nu viņš kļūs par labu vīrieti, vai arī viņa par sliktu sievieti. Un tajā atmosfērā, kurā jūs dzīvojat, jūs atspoguļojat [projicējat] saviem biedriem, kas jūs esat.

53 Tādā gadījumā, kādiem gan mums ir jābūt cilvēkiem, ja jau mēs esam kristieši? Kādā mums ir jādzīvo atmosfērā? Mums ir jābūt mierinošā, nomierinošā, dziedinošā atmosfērā, visu laiku esot ar sirdi lūgšanā, ar dziļu mīlestību pret katru cilvēku, ar ko mēs saskaramies...

54 Es gribu pateikt šai nelielajai draudzītei, kura par mani lūdz, par vispasaules misionāra braucieniem – lūk, kur ir mani panākumi lūgšanā par slimajiem. Ja es nevaru izjust cilvēka slimību, tad parasti no tā nav nekāda labuma. Ir tik ļoti tajā jāieiet, līdz vienkārši...un tu pats to jūti.

55 Lūk, pirms kāda laika viens pavecs meksikānis tur uz platformas, kad viņš uzskrēja uz platformas ar stipru ticību, viņš nokrita pie zemes, izvilka savu rožukroni. Un es...es pateicu viņam: “Tas nav nepieciešams,” caur tulku, brāli Espinozu. Tāpēc viņš piecēlās. Viņš stiepa savas rokas uz visām pusēm, un viņš sāka kaut kur iet. Viņš bija aklš. Es paskatījos uz viņu. Es paskatījos uz tām vecajām, grumbainajām kājām, varbūt nekad dzīvē viņš nebija nēsājis kurpes. Es paskatījos uz savām korpēm, lai redzētu, vai tās viņam derētu. Es būtu viņam iedevis savas kurpes. Viņš bija aklš. Kad es paskatījos, viņš plecos bija platāks. Tas vīrs, manuprāt, svēra vairāk par divsimt mārciņām. Viņš nevarētu uzvilkt manu žaketi.

56 Un, kad viņš tur stāvēja, ar sirmiem matiem, es iedomājos par savu tēti. Es nodomāju: “Ja tētis būtu dzīvojis līdz aptuveni šim laikam, viņš būtu apmēram tikpat vecs kā šis, apmēram sešdesmit piecus vai septiņdesmit gadus vecs,” un es iemīlēju to vīru tā, ka es aizdomājos, ka varbūt

viņš nekad dzīvē nav ēdis labu maltīti, varbūt nekad dzīvē pie galda nav sēdējis,” un visu ko tādu, un turklāt vēl staigā tumsā.

57 Tad kaut kas ienāca manā sirdī: “Dievs, esi žēlīgs! Viņš taču ir cilvēks, viņš taču ir brālis!” Un, kad tas atnāk, tad kaut kas notiek. Apkārt kaut kas sāka darboties, un tas...tas tika projicēts tam cilvēkam. Pēc brīža es izdzirdēju, kā viņš izkiedz kaut ko man pār plecu, un viņš kiedza: “Es redzu! Es redzu!”

58 Kas tas bija? Svētais Gars bija atspoguļojis tajā vīrietī Dievišķo mīlestību, līdzjūtību, un tādā veidā ceļa beigās, kad viņš nevarēja...vairs neko nevarēja izdarīt, un mīlestība ieņēma savu vietu, un mīlestība satikās ar mīlestību; tad sāka darboties suverēnā žēlastība, un Dievs caur suverēno žēlastību atjaunoja tam cilvēkam redzi. Saprotat? Pirmkārt, tev ir jāieiet tajā visā.

59 Tieši tā ir jārikojas ar grēcinieku. Daudzi cilvēki lūdz par grēciniekiem. Tas ir labi, taču ne jau tā ir jāiemanto grēcinieks. Grēcinieka iemantošana ir tavs darbs. Tu neiegūsti viņu, lūgdamies par viņu. Tu iegūsti...iegūsti viņu, runādams ar viņu un iepazīstinot viņu ar Kristu. Tas ir tavs darbs. Tas ir tavs pienākums iemantot grēciniekus, runājot ar viņiem un atspoguļojot viņiem Dieva mīlestību caur Dieva Vārdu, kas iemanto grēcinieku. Kāds saka: “Nekad neesmu gājis uz baznīcu. Bet man patīk *tā* sievietē. Man patīk *tas* puisis.” Saprotat? Tāpēc ka tu viņus iemanto. Ja tu paliktu mājās un tik vien kā lūgtos par grēcinieku un vispār nekontaktētos ar viņu, gandrīz neko nevarētu izdarīt, bet tev ir jālūdz un tad jānododas. Tā tas ir. Ejiet un dariet to. Lūk, šīs mīlestības atspoguļošana.

60 Lūk, pirms pāris dienām es klausījos kāda liela arklu ražotāja liecību, viņš stāvēja uz platformas. Nu, tur sēdēja uzņēmēji no visas pasaules, sēdēja uz tās platformas, un šis arklu vīrs. Viņš piecēlās. Viņš sacīja: “Nu, es nezināju, ka man bija vajadzīga operācija.” Es mīlu to vīru, un viņš ir liels brāļa Roberta, mana drauga, sekotājs, un tāpēc tad... Viņš sacīja: “Kad es uzzināju, ka esmu slims un ka man bija akmeņu problēma, nierakmeņi... Tā sanāca, ka es pusdienoju kopā ar brāli Oralu,” un sacīja, “brālis Orals piecēlās un sacīja: 'Un tā, brāli, es...es redzu, ka tu esi ciešanās,' viņš sacīja, 'tāpēc es...es par tevi palūgšu.’”

61 Un tas sacīja: “Nu ko, slava Tam Kungam! Es tieši gribēju tev to pateikt, brāli Oral.”

62 Un sacīja, “Orals pienāca un uzlika savas rokas viņa nierēm, un sacīja: 'Es apsaucu to nierakmeni, un lai tas nekavējoties atstāj šo vīru.’” Un sacīja: “Kad viņš to izdarīja,” sacīja, “man kļuva vieglāk.” Un sacīja: “Pēc īsa laiciņa tas atkal atgriezās.” Sacīja: “Es atkal devos pie brāļa Orala.” Un sacīja: “Viņš atkal palūdza, un man kļuva vieglāk.” Taču sacīja: “katru reizi, kad tas atsākās, kļuva vēl sliktāk.”

63 Un viņš sacīja: “Tad, nākamais, par ko es iedomājos: 'Ja vien es varētu aizbraukt,' viņš sacīja, 'pie brāļa Branhamā un nostāties viņa priekšā, un Svētais Gars tad atnāktu pie viņa un pateiktu man, kāpēc es netiku dziedināts, kad par mani palūza brālis Orals.’”

64 Un tā, viņš devās ceļā un viņš atbrauca uz Luisinānu. Es biju tur kalpošanās un es nostāvēju viņa priekšā divdesmit minūtes. Svētais Gars klusēja, pilnīgi neko nepateica. Es palūdzu par viņu, un viņš pateica, ka viņš jūtas labāk, un viņš aizbrauca. Pēc tam viņš sanervozējās, satraucās, viņš gāja no vienas vietas uz otru. Visi par viņu lūdza, par viņu lūdza. Un viņš mīlēja To Kungu.

65 Taču visbeidzot nonāca līdz tam, ka viņu aizsūtīja pie Maijo ārstiem. Maijo viņu izmeklēja un pateica: “Iespēja izdzīvot jums ir viena no tūkstoša. Ir sākusies infekcija. Jums viss ķermenis ir saindēts un urēmisks,” un es neatceros kas vēl. Pateica: “Jums ir viena iespēja no tūkstoša.”

66 Tāpēc viņš sacīja: “Es to pieņemu.” Viņš sacīja: “Es lūdzos: 'Ak, Dievs, Tu zini, ka es Tevi mīlu, un es vērsos pie visiem Taviem kalpiem.’”

67 Un viņš noriskēja, un viņi to iemidzināja. Un sacīja, ka tad, kad viņš pamodās tai istabā, viņš sacīja, ka istabā mirdzēja Gaisma, un viņu ieskāva Dieva Godība.

68 Un ārsti bija pārsteigti. Viņi ienāca un sacīja: “Nu, kas šeit notika?”

“Nu,” sacīja viņš, “man gribas braukt mājās.”

69 Kas tas bija? Redziet, viņš bija uzbūvējis savas cerības uz: “Ja kādreiz ar mani kaut kas notiks, es došos pie brāļa Roberta. Ja tas cietīs neveiksmi, es došos pie brāļa Branhama,” un tomēr viņš mīlēja Kungu Jēzu. Dievam vajadzēja ļaut tam visam izgāzties, lai viņš tur gulētu savā gultā, un kad pat ārsts sacīja: “Mēs neko nevaram izdarīt.” Āmen.

70 Kad Dievišķā mīlestība bija nonākusi līdz galam, iejaucās suverēnā žēlastība un ieņēma tās vietu. Viņš darīs to katru reizi. Ja tavi vadmotīvi ir pareizi, tavas izvēles ir pareizas. Ja tev būs Dievišķā mīlestība un tu ticēsi, iesi uz priekšu, ne par ko nešauboties, kad nonāks līdz tam, ka izskatīsies, ka ir pienākušas ceļa beigas, tad kontroli pārņems suverēnā žēlastība.

71 Es taču pats esmu redzējis, kā tas darbojas! Cik daudz tā ir bijis manā dzīvē! Un nevis tikai caur teoloģiju vai nevis caur kaut kādu...kāda cita pieredzi. Es šodien ļoti priecājos, ka varu runāt no personīgās pieredzes, zinot, ka tā ir patiesība. Tad kāpēc lai mēs baidītos? Ja mēs zinām, ka Kristus mīlestība dievišķā veidā atrodas mūsu sirdī, ka mēs esam pārgājuši no nāves Dzīvībā, tad nekādiem elles dēmoniņiem nav nekādu iespēju ienākt, pat ne nāvē, ja turpināsiet būt tajā mīlestībā un ticībā.

72 Tas ir gluži kā mazs bērniņš. Paņemsim par piemēru bērniņu... Es parādīšu jums, lai mazie draudziņi var to saprast. Lūk, šeit mums priekšā sēž Kellijas kundze. Reiz kāds piedzēries kareivis, man šķiet, uzbrauca tur viņiem virsū. Un viņu pacēla tur kā mirušu. Viņi ielika viņu slimnīcā bezsamaņas stāvoklī. Tad vairs nekas nevarēja palīdzēt, un viņa jau mira. Un tomēr Dievišķā mīlestība bija viņas sirdī, viņa tika tam pāri. Todien tur iegāja, un tad tika atspoguļota suverēnā žēlastība, pēc Dievišķās mīlestības. Un, lūk, šorīt viņa sēž mūsu vidū, viņa šodien ir dzīva.

73 Redziet, tas ir kaut kas, kas notiek. Kad tev vairs nav kur likties, kad aizej tik tālu, kad vairs nevari pakustēties, tad ienāks Dieva spēks caur suverēno žēlastību, tas, ko tu ieraugi.

74 Paņemiet par piemēru mazu bērniņu, mazulīti, kuram uznāk dusmiņas, lēkmes, un viņi bļauj un spārdās, brēc. Un tad negaidot viņi aiztur elpu. Un tu redzi, kā mamma viņu sagrābj un rausta viņu, un paceļ viņu gaisā, pūš viņam sejā. Lieciet viņu mierā! Vēl nekad medicīnas vēsturē neviens no tā nav nomiris. Viņi nemirs. Viņam vienkārši ir dusmiņas. Viņš mēģina iegūt līdzjūtību. Viņš mēģina panākt kaut kādu izdabāšanu, un tā ir tikai dusmu lēkme. Bet, kad viņa dusmu lēkme aiziet līdz tam, ka viņš aiztur savu elpu tā, ka jau vairs nevar turpināt, tad sāk darboties daba, un viņš atslābst un atkal sāk elpot. Visa jūsu ņemšana rokās un bļaušana tikai padara...brēkšana un pūšana viņam sejā, viņam no tā ir sliktāk.

75 Tieši tāpat tas ir, kad mēs ceļojam no draudzes uz draudzi, no staba uz mietu, no dziedināšanas dievkalpojuma uz dziedināšanas dievkalpojumu. Brāli, paņem mīlestību un dodies uz priekšu, līdz tu nonāksi ceļa galā! Dievs projicēs suverēno žēlastību, kad tu nonāksi tā ceļa galā! Kad mīlestība ir sasniegusi savu mēru, tad Dievam ir pienākums. Kad tu esi nonācis līdz galam, un cilvēki ir nonākuši līdz galam, tad kontroli pārņem žēlastība. Tāda ir Dieva daba, šādi darīt.

76 Es taču pats to esmu redzējis! Kā tad, kad es biju... Piedodiet par šādu personīgu liecību, es īsi. Jūs esat lasījuši to grāmatu. Todien tur Portlandā, Oregonas štatā, kad pie platformas pieskrēja tas maniaks, grasījās mani nogalināt. Jūs visi to, iespējams, esat lasījuši tai grāmatā. Kas notika? Dievs sūtīja mani sludināt Evaņģēliju. Tieši to es darīju.

77 Sapulcējās tūkstošiem cilvēku. Ielas bija pārbāztas ar stāvošiem cilvēkiem, un vairāk kā seši

tūkstoši cilvēku bija iekšā; un lija stiprs lietus, un tur stāvēja cilvēki. Viņu sirdis ilgojās, bija izsalkušas. Toreiz vēl neviena nebija darba laukā! Tās sanāksmes bija ļoti piesaistošas. Un viņiem bija jāstumj tevi cauri pūļiem un visu ko tādu policijas pavadībā, lai ievestu tevi iekšā.

78 Es biju istabā un atvedu tur pie Kristus divus jauniņus virsniekus, tur pārgērbšanās telpā; divus jaunus puisi, kuri strādāja policijā, nedaudz vecāki par divdesmit gadiem. Viena tā puīša māte bija dziedināta iepriekšējā vakarā. Un viņi abi tur noietās ceļos, un es atvedu viņus pie Kunga Jēzus.

79 Es iznācu uz platformas runāt par ticību. Un negaidot parādījās maniaks, kurš to pēcpusdien bija iesitis vienam sludinātājam uz ielas, aizbēdzis no psihiatriskās slimnīcas, salauza viņa atslēgas kaulu, salauza viņam žokli. Viņam bija mānija nogalināt sludinātājus. Viņš ieskrēja un nodomāja: “Šī ir mana iespēja.” Viņš uzkāpa uz platformas; viņš svēra aptuveni simtu divdesmit kilogramus, vairāk kā divi metri garš, vicinādams visapkārt savas dūres. Viņš sacīja: “Ak, tu, liekuli! Ak, tu, čūska zālē!”

80 Te nu tas bija. Dieva kalpošana ir kārtībā, cilvēki tiek dziedināti, tūkstošiem tiek izglābti un svētīti, kalpotāji tiek iedvesmoti. Šī lielā atmoda, toreiz pašā savā iesākumā, sāka virzīties pāri visai pasaulei. Tur sēdēja T.L. Osborns (Āmen!), kurš bija iemantojis Kristus desmitiem tūkstošiem dvēseļu; viņš tur sēdēja, būdams draudzes gans draudzītē ar kādiem astoņiem vai desmit cilvēkiem sanāksmē, viņš skatījās, atrazdamies balkonā.

81 Un tas maniaks uzskrēja uz platformas, lai izjauktu Tā Kunga sanāksmi. Un viņš sacīja: “Tu, čūska zālē! Tu, liekulis, kas izliekas par Dieva kalpu! Es tev šovakar parādīšu, ka tu neesi nekāds Dieva kalps! Un es pārlauzīšu katru kauliņu tavā nožēlojamā ķermenī!” Un viņš uzskrēja tur augšā un atvēzējās ar savu lielo dūri, lai man iesistu.

Es pagriezos. Sludinātāji aizskrēja uz visām pusēm un tā tālāk.

82 Stāvēju, viņš nokremšļojās un iespļāva man sejā. Viņš sacīja: “Tu, čūska zālē! Es parādīšu tev, kāds tu tur esi Dieva kalps. Tu, krāpnieks!”

83 Es pilnīgi neko neteicu. Es vienkārši skatījos uz viņu. Un te pēkšņi Svētais Gars kaut kā...

84 Ko jūs nodomātu, ja kāds cilvēks iespļautu jums sejā? Nu, ja tev ir kaut nelielas dusmas, tās pacelsies. Protams, tas notiks. Un tur iznāk divi policisti, tie paši policisti, kas...ar to visu rokās, lai sasietu to vīru, lai viņu aizvāktu prom. Taču es nevarēju ļaut viņiem to izdarīt.

85 Dievs bija atnesis manī sirdī mīlestību uz to mirstīgo būtni. Es nodomāju: “Tas nav tas cilvēks. Tas ir velns, kas ir novedis viņu tādā stāvoklī. Tas vīrietis būtu normāls vīrietis, kurš grib mīlēt un dzīvot, kā to dara citi cilvēki. Bet tas ir velns, kurš viņu tādu ir padarījis.” Un mīlestība uz to cilvēku sāka plūst ārā. Un tad negaidīti tas vīrietis sabruka un nokrita tur uz manām kājām. Kad Dievišķā mīlestība bija atspoguļota, iejaucās suverēnā žēlastība un ieņēma tās vietu. Viņa tā darīs vienmēr!

86 Nesen šeit, kad... Varbūt es jums par to jau stāstīju. Pagājušajā gadā, tas ir, jau aizpagājušajā gadā. Es plāvu zālāju tur pie sevis pagalmā, gribēju nopļaut zāli it visur sev pagalmā. Man gadījās pārtraukt un pārgērbties, iet un lūgt par kādu, atkal iet ārā. Nu, mans pagalms bija aizaudzis. Kamēr es...kamēr es plāvu priekšpusi, aizmugurē viss jau aizauga.

87 Un tā es...viendien es biju aizmugures pagalmā ar savu veco pļaujmašīnu un pļāvu, centos, ar nelielu elektrisko pļaujmašīnu. Un es aizmirsu, ka tur stūrī bija iršu pūznis, un es ietriecos tajā ar pļaujmašīnu. Un tur aizmugurējā pagalmā es biju novilcis kreklu, biju bez krekla. Es uzsitu ar to pļaujmašīnu pa to žogu, un es biju bez krekla. Un vienā acumirkļī es viss biju noklāts ar iršiem. Jūs

zināt, kādi tie ir – liels iršu pūznis, tie tevi nogalinās. Tādi milzīgi, riktīgi dūca! Ak, es nodomāju...

88 Sākumā es pārbijos. Pēc tam negaidot kaut kas sāka notikt, sāka nomierināt. Tie irši, tie joprojām it visur dūca. Nu, tas izklausīsies bērnišķīgi, tas izklausīsies jauneklīgi. Bet Dievs debesīs, Kura priekšā es stāvu, zina, vai tā ir taisnība vai nē. Tad, tā vietā, lai mēģinātu cīnīties un sist un daudzīt tos iršus, pār mani nonāca tāda kā dievišķīga mīlestība.

89 Un es nodomāju: “Nabaga mazie draudziņi, jums ir tiesības uztaisīt pūzni. Tieši tā Dievs jūs ir izveidojis, lai jūs varētu sevi aizstāvēt. Un es jūs iztraucēju, un man ir žēl, ka es tā izdarīju. Ja man tas būtu jādara vēlreiz, tad es jūs netraucētu. Es negribēju tā darīt.” Un es sacīju: “Es esmu Tā Kunga kalps. Un šeit ir Viņa slimie bērni, par kuriem ir jālūdz, un man ir jāsteidzas un jānopļauj šis pagalms. Un tā, jūs, mazās Dieva radībiņas, Jēzus Kristus Vārdā, atgriezieties savā pūznī. Es jūs netraucēšu.”

90 Un kas tas bija? Tā bija vieta, kur mani būtu varējuši sadzelt līdz nāvei. Dieva mīlestībā, ar pakļāvušos sirdi, atnāca mīlestības projicēšana, un kontroli pārņēma suverēnā žēlastība. Kas gan varēja pateikt tiem iršiem, izteikt, un visi...visi irši aplidoja loku un izvietojās kā militāru kareivju grupa, un pa taisno atgriezās savā pūznī!

91 Kas tas bija? Es nebūtu varējis runāt uz tiem iršiem. Man nav veida, kā uz tiem runāt. Kā gan es varētu viņus atturēt no iedzelšanas man? Tās bija manas beigas. Taču man bija mīlestība. Dievs iedeva mīlestību uz tiem iršiem, un es runāju uz viņiem ar savu balsi. Un Svētais Gars caur suverēno žēlastību aizveda tos iršus tieši uz viņu pūzni.

92 Reiz netālu, uz priekšu pa ceļu uz Gernsiju, tur Henrivilā. Tas lielais vērsis, kas bija nogalinājis vienu melnādainu vīru, šeit Berka fermā. Nogalināja vienu melnādaino, tāpat teju vai nogalināja arī to Vesta puiku. Tur fermā viņi bija izdzinuši viņu ārā. Es to nezināju. Es biju patruļā. Man būtu bijis jānēsā līdzī pistole, taču man tās nebija.

93 Reiz būdams ceļā, es nodomāju aiziet...aiziet uz turieni, palūgt par vienu slimu cilvēku. Es gāju pāri tam laukam, nedomādams, ka uz tā lauka atradās tas vērsis. Un es biju aizgājis un atrados jau tā lauka vidū. Kas notika? Nez no kurienes, no tā nelielā krūmu pudura uzcēlās tas lielais cīņu vērsis, viņam bija *šitik* garī ragi, un viņš ieaurojās. Es sapratu, ka tas ir tas slepkava.

94 Es atskatījos. Es biju pārāk tālu no žoga, kādus divsimt metrus. Bet viņš stāvēja tikai kādu desmit, divpadsmit metru attālumā no manis. Tur nu viņš stāvēja ar nolaistiem ragiem, izlaida tādu pamatīgu, lielu rēcienu. Man nebija nekāda ieroča un nekāda koka, kurā uzrāpties. Es nevarēju atgriezties pie žoga. Es nodomāju: “Nu, tās ir beigas. Bill Branham, lūk, kur tu satiksi savu nāvi, tiksī nomocīts, sabadīts līdz nāvei, šeit uz šī lauka.” Es tur stāvēju.

95 Taču pavisam negaidot kaut kas sāka tur nolaisties...sirdī. Dieva godība. Kaut kas ienāca manā sirdī. Es nodomāju: “Es iztraucēju to nabaga dzīvnieku. Tas nav tas nabaga dzīvnieks. Tas ir velns, kas liek tam to darīt.”

96 Un es zināju tikai vienu... Te nu tas ir. Es gribu, lai jūs to dzirdētu. Ir tikai viena lieta, kas uzvarēs velnu, un tā ir tīra Dievišķā mīlestība! Mīlestība uzvarēs visu! “Dievs tik ļoti mīlēja pasauli,” tā uzvarēja grēka jautājumu, tā uzvarēja slimību jautājumu. Tā uzvarēs domstarpības draudzē. Tā uzvarēs visu, kas ir netaisnība, kam ir jātiek uzvarētai. Tā uzvarēs, ja vien jūs ļausiet tai to izdarīt.

97 Un, kad šis lielais dzīvnieks sāka nākt man virsū, tā vietā, lai ienīstu šo dzīvnieku, brāli Maik, es to mīlēju. Un es nodomāju: “Tu esi Dieva radība. Kas gan cits vēl varēja tevi radīt, ja ne Dievs? Un tu tur mierīgi gulēji, bet es atnācu uz tavu teritoriju, visapkārt laukam ir izlikti brīdinājumi. Es pat neaizdomājos par to. Es negāju kā parasti pa savu teritoriju, bet vienkārši gāju

pa taisno, lai aizietu un palūgtu par slimu cilvēku.”

98 Un tad es ieraudzīju, ka tas milzenis tuvojas, *šādi* šūpodams galvu. Un viņš devās pie manis, lai mani nogalinātu, un es to zināju.

99 Taču sāka nākt Dievišķā mīlestība. Es nodomāju: “Nabaga radījums, mēmais lops, viņš taču neko nesaprot. Tu tur gulēji, bet es tevi iztraucēju. Lūk, es esmu Dieva kalps, bet tu esi Dieva radība. Jēzus Kristus Vārdā, ej atpakaļ un apgulies, jo es dodos, lai palūgtu par vienu no slimajiem Dieva bērniem. Ej atpakaļ un apgulies.”

100 Bet tas vērsis no visa spēka skrēja pie manis. Nekādu baiļu; es nebaidījos no viņa tieši tā, kā es nebaidos no brāļa Nevila, kurš sēž šeit. Manā sirdī bija vienkārši tīra, svēta mīlestība! Ko tā izdarīja? Tā izveidoja atmosfēru. Un tas vērsis ieskrēja tajā atmosfērā. Ne tālāk kā trīs metrus no manis viņš apstājās un izstiepa kājas. Viņš paskatījās taisni *šurp*, tik sakauts, viņa skatiens bija ārkārtīgi rāms, un apgriezās, un aizgāja, un apgūlās. Un es pagāju viņam garām pusotra metra attālumā. Kas tas bija? Kad ir parādīta Dievišķā mīlestība, tajā brīdī kontroli pārņem suverēnā žēlastība.

101 Tas bija tas pats Dievs, kurš atturēja lauvas no Daniēla, kad tās nāca rēkdamas. Bet vecais Daniēls tur stāvēja, ietērpies Dieva mīlestībā. Lauvas aizgāja un apgūlās. Tās bija miermīlīgas.

102 Es tev saku, mans brāli, kad Dievs ietērpj tevi Dievišķajā mīlestībā, tad tev ir miers tajā ielejā. Tā tas ir.

103 Pirms kāda laika es šeit braucu no Dalasas, Teksasas štatā. Es lidoju ar lidmašīnu, braucu mājās. Mums tur bija sanāksme. Un mēs iekļuvām vētrā, un lidmašīna bija spiesta nosēsties Memfisā. Un, kamēr es biju Memfisā, mani tur iekārtoja viesnīcā “Pibodi”, ak, milzīga, švītīga vieta. Es jutos ne kā savā ādā. Es tovakar nokļuvu tur un pārnakšņoju. Nākošajā rītā viņi man pazvanīja un sacīja: “Vai godājamais Branhams?”

“Jā.”

104 Sacīja: “Limuzīns jūs paņems tieši pulksten septiņos. Lidmašīna dosies prom pusastoņos.”

105 Es sacīju: “Pateicos, ser,” un noliku klausuli. Es piecēlos, palūdzu. Un es nodomāju: “Nu, varbūt man ir laiks aizskriet līdz pasta kastei. Man te ir vēstules, vakar vakarā es rakstīju atbildes.” Es piecēlos un gāju pa ielu, eju pa ielu, dziedu:

Ir tādi cilvēki it visur,
Kuru sirdīs uguns deg,
Ar to Vasarsvētku uguni,
Kas tos tīrus, šķīstus darīja;
Ak, tā manā sirdī tagad deg,
Ak, slavēts lai ir Viņa Vārds!
Es tā priecājos, ka esmu viens no viņiem.

106 Ejot pa ielu ar vēstuļu saišķi rokās, ejot uz pastu, es sajutu kaut ko neparastu. Jūs zināt, par ko es runāju, vai pareizi? Vienkārši pilnīgs miers. Ak, kāda sajūta! Es nodomāju: “Ak, cik tas ir brīnišķīgi!” Lūk, Doks agrāk mēdza dziedāt tādu dziesmiņu:

Ļauj man staigāt ar Debesu Balodi,
Un ceļu manu ar mīlestību piepildi.

107 Es par to mēdzu aizdomāties. Un tā mīlestība sāk izlieties, pār mēru. Mums ir mīlestība, taču mums ir vajadzīga mīlestības pārpilnība, lai mīlestība līst pār malām.

108 Tu sacīsi: “O-o, es mīlu grēciniekus.” Taču, ak, brāli, māsa, vai tu mīli viņus pietiekami, lai ietu un runātu ar viņiem, un censtos iegūt viņus Kristus? Vai saprotat, ko es gribu pateikt?

Tu sacīsi: “Es mīlu To Kungu.”

109 Bet vai tu vari uzticēties Viņam, kad ārsts pakrata savu galvu? Vai vari uzticēties Viņam, kad pilnīgi viss ir zudis? Tev ir vajadzīga pāri plūstoša kristība ar mīlestību, Dievišķā mīlestība. Kad izskatās, kad tu lūdzies, bet nesaņem atbildi uz savu lūgšanu, vai tu joprojām Viņu mīli? Vai ir kaut kas, Kas turpina tevi attīrīt? Tā ir Dieva suverēnā žēlastība, lūk, kam ir jāpārņem kontrole. Tā ir Dieva daba. Dievs var rīkoties tikai un vienīgi tā!

110 Kad Dievs redzēja šīs pasaules grēku un redzēja, ka cilvēki mirst bez cerības un nevar izglābties, un tomēr Viņš zināja, ka cilvēki Viņu mīlēs, tas kā stīgu sasprindzināja Dievu, un tas parādīja Dieva dabu. Dieva daba ir mīlestība. Dievs ir mīlestība. Un tas Dieva dabai lika saspringt tik ļoti, ka Viņam bija jāstagādā glābšanās ceļš tiem, kuri gribēja izglābties. Un Viņš sūtīja pasaulē Savu Dēlu grēcīgās miesas apveidā, lai aiznestu mūsu grēkus un slimības uz Golgātu. To izdarīja Dievs. Kad iznāca Dieva mīlestība, tā sauca pēc suverēnās žēlastības.

111 Un Dievs nekad neteica: “Ja tu izdarīsi *to*, ja tu izdarīsi *šito*, tad Es izdarīšu *to*.” Dievs, bez jebkādiem nosacījumiem Viņš sūtīja Savu Dēlu nomirt tavā vietā un atrisināja grēka jautājumu. Tam nebija nekāda sakara ar to, ko tu par to domāji, Dievs to vienalga izdarīja! Āmen! Kad Dievišķā mīlestība saspringst, tad tās vieta ir jāieņem suverēnajai žēlastībai. Nekā cita tur nav, kad Dievišķā mīlestība ir ieņēmusi pareizo vietu.

112 Klausieties uzmanīgi. Torīt, kad es izkāpu no lidmašīnas, tas ir, iznācu no viesnīcas, sāku iet pa ielu, es tur gāju uz priekšu dziedādams. Te pēkšņi šķita, ka kaut kas pār mani izlīst, varena mīlestības plūsma. Es nodomāju: “Ak, ja vien es varētu... Ak, manuprāt, it kā es jūtu...ja vien es varētu ieraudzīt kādu, par ko palūgt!” Tieši tā tu jūties, kad kaut kas ir tavā sirdī, tas velk.

113 Viendien... Vai es varētu atkal uz brītiņu apstāties? Viendien mazā Sāra saslima. Kad mēs devāmies ceļā, ak, bija tik karsts. Bet es katru nakti biju bijis nomodā, gulēju apmēram divas stundas, pārstāvji no visdažādākajām pasaules malām, bija jāsatiek *viens*, tad *otrs*, jālūdz, jāsludina trīs reizes dienā. Ak, vienkārši pārguris! Es vienkārši grasījos... Un tad es aizbraucu, un man bija jāpagaida. Bet pēc tam es aizbraucu dažus kilometrus no pilsētas un man tik ļoti sagribējās gulēt, pat agri no rīta, ka man bija jāapstājas ceļa malā un jāpasnauž. Nedaudz, dažas minūtes, cēlos augšā un turpināju. Es vienkārši nespēju noturēt acis vaļā, centos piepūlēties, lai tiktu pie tās sievietes. Pāri nokaitētajiem Nebraskas tuksnešiem, braukdams caur turieni.

114 Un es nodomāju: “Ak, vai!” Mazā Sāra tikai vēma un rīstījās. Tā nabaga mazulīte visu nakti bija slimojusi. Nākamajā rītā viņa bija tik slima, ka mums vienkārši bija jāaptur mašīna. Viņas seja bija kļuvusi balta. Un turklāt es biju tik noguris un novārdzis, es nodomāju: “Ak, Dievs! Ak, šī situācija ir tik briesmīga. Dievs, paskaties šurp, es...es nevaru stūrēt, es esmu tik noguris. Un es biju tur ar Taviem ļaudīm, mēģinot izdarīt visu iespējamo, bet mazā Sāra ir tik ļoti slima.” Nu, mēs devāmies...

115 Un es devos turp un uzliku viņai savas rokas. Es sacīju: “Dārgais Debesu Tēvs, Tu iedevi man šo bērniņu; tas ir Tavs. Es viņu tikai audzināju.” Es uzliku viņai savas rokas. Dziļi manā sirdī kaut kas sāka notikt. Tas apturēja vemšanu. Viņa vairs ne reizi nav vēmusi no tās dienas līdz šodienai.

116 Nākamajā dienā stipri saslima Bekija, kaut kas līdzīgs vīrusam, un viņa vēma, nabadzīte

vēma visu nakti. Nākamajā dienā Meda sacīja: “Mēs nopirksim pentobismolu.” Ielējām pāris karotītes un iedevām viņai. Tā nabadzīte vienkārši visu uzreiz izvēma.

117 Mēs iebraucām Tetonu rajonā. Kad mēs izbraucām no tā karstā apvidus, dodoties augšup, viņai sagribējās apskatīt tos skaistos kalnus. Viņa to nespēja, viņai bija ļoti nelaba dūša. Es sacīju: “Dārgā, paskaties šurp, es gribu paņemt...” Sacīju: “Tētis grib tevi nofotografēt, lai tur būtu redzams tas kalns.”

118 Viņa sacīja: “Ak, tēti, man ir tāda sajūta, it kā es mirstu.” Tāpēc mēs iedevām viņai vēl vienu pentobismolu.

Torīt mēs pienesām lūgšanu, sacījām: “Kungs, esi žēlīgs.”

119 Un...un, ak, tas neko nelīdzēja. Un tā, mēs tikām tur augšā, un es izvedu viņu ārā. Es sacīju: “Dārgā, izej ārā svaigā gaisā.” Bija auksts, viņai mugurā bija jaciņa. Uz zemes bija sniegs. Un tā, es izgāju, bet viņa centās... Viņa sacīja: “Jā, tēt.” Un sāka: “Uh, uh.” Un no viņas mutītes sāka nākt ūdens. Es paskatījos, viņas actiņas aizslīdēja atpakaļ. Un no viņas mazās mutītes tik ļoti tecēja ārā ūdens.

120 Es pienācu, es paskatījos augšup uz kalnu, es sacīju: “Es skatos uz kalniem, no kurienes nāks palīdzība mana. Mana palīdzība ir no Tā Kunga.”

121 Un pēkšņi dziļi manī kaut kas sagriezās. Ak, kā man gribētos piedzīvot to visu laiku! Es pienācu tur pie mašīnas no sāniem un atvēru durvis. Es sacīju: “Dārgumiņ, paskaties šurp uz tēti.” Ak vai! Tas atrisināja vemšanas jautājumu uz visiem laikiem. Pēc piecām minūtēm viņa jau skraidīja, spēlēdamās ar Sāru.

122 Kas tas bija? Kad tiek atspoguļota Dievišķā mīlestība, tās vietu ieņem suverēnā žēlastība. Noteikti.

123 Torīt es gāju pa Memfisas ielu. (Atgriezīsimies pie mana stāsta.) Es gāju pa Memfisas ielu un dziedāju Tam Kungam, un pēkšņi kaut kas sacīja: “Apstājies.” Un es apstājos. Pēkšņi tika pateikts: “Pagriezies un ej atpakaļ pa citu ceļu.” Nu, tas bija upes virzienā.

124 Es nodomāju: “Ak vai!” Es aizgāju nedaudz tālāk. Nodomāju: “Nu, tas bija tikai kaut kas, es vienkārši...” Ziniet, ļoti bieži, ziniet, tev rodas iespaids. Un ļoti bieži cilvēki kļūdās, sekodami tādiem iespaidiem, nevis Dievišķajai vadībai. Tāpēc es gāju tālāk, es nodomāju: “Tā bija tikai mana sajūta.” Un, ak, jo tālāk es gāju, jo sliktāk tas kļuva. Es nogāju maliņā, paskatījos apkārt. Tur stāvēja daži zvejas piederumi. Es nolēmu uzvesties kā garāmgājēji, vienkārši apskatīšu tās zvejas lietas. Kad es pienācu, uz trotuāra jau neviena nebija, tā cilvēku grupa jau aizgāja, tur pie luksofora. Es sacīju: “Dārgais Debesu Tēvs, ko Tu gribi, lai es daru?” Vai tas biju Tu, kas runāja uz manu sirdi? Vienkārši man ir tāda sajūta, it kā man viss laužas uz āru, vienkārši kaut kas līst ārā.”

Kaut kas sacīja: “Pagriezies un ej atpakaļ.”

Es sacīju: “Uz kurieni?”

125 Sacīja: “Pagriezies un ej atpakaļ.” Nav svarīgi uz kurieni. Vienkārši turpini iet!

126 Es pagriezos un sāku iet atpakaļ pa to ielu. Es gāju. Es paskatījos savā pulkstenī, tas mani joprojām steidzināja, laiks jau beidzās. Aizgāju nedaudz tālāk, laiks beidzās, pusastoni, jālidu pulksten astoņos. Es nodomāju: “Vai, vai, vai!” Es biju aizgājis jau tur, kur, šķiet, bija tikai melnādaino mājas, daudzas vecas melnādaino mājas, diezgan tālu. Un es tur gāju, saule tad jau bija ļoti augstu, agrs pavasaris, mākoņu vispār nebija. Es nodomāju: “Nu ko, esmu nokavējis...esmu

nokavējis savu lidmašīnu.” Taču es nodomāju: “Ak, Dievs, es...tas nekas, ja es nokavēju lidmašīnu, galvenais, lai Tu... Kur Tu ved mani, Kungs? Es nezinu, kur Tu mani ved. Kur es eju? Tā nav mana darīšana; ir vienkārši jāsoļo tālāk.” Es vienkārši gāju tālāk.

127 Pēc kāda laika es paskatījos. Atspiedusies pret vārtiem, lūk *šādi*, stāvēja tipiska melnādaina “tante”, atspiedusies pret vārtiem, ar lieliem, tukliem vaigiem; stāvēja tur, bet uz galvas bija *šādi* apsiets krekls, sasiets aizmugurē. Es šādi gāju uz priekšu, un es aizgāju līdz viņai, pa viņas lielajiem vaigiem, lūk šādi, tecēja asaras. Viņa paskatījās uz mani, sacīja: “Labrīt, pārson.”

Es sacīju: “Madam,” sacīju: “labrīt.”

128 Viņa it kā pasmaidīja un paskatījās uz mani, acīs bija asaras. Es nodomāju: “Viņa nosauca mani par pārsonu.” Tā viņi dienvidos sauc sludinātāju, ziniet.

Un es pajautāju: “No kurienes tu zini, ka es esmu pārsons?”

Viņa atbildēja: “Es zināju, ka tu atnāksi.”

“Kas?”

Sacīja: “Es zināju, ka tu atnāksi.”

Es sacīju: “Tantiņ, es nesaprotu. Lūdzu, paskaidro man.”

129 Viņa pajautāja: “Zini, vai esi kādreiz lasījis to stāstu par sunamieti, kurai nebija bērnu, un viņa palūdza Tam Kungam iedot viņai bērnu,” un sacīja, “un atnāca Ēlija un viņu svētīja, un viņa dabūja bērnu?”

Es atbildēju: “Jā, madam, es to atceros.”

130 Viņa sacīja: “Es esmu tāda sieviete.” Sacīja: “Man vispār nebija bērnu. Un es lūdzos Tam Kungam un es pateicu Kungam, ja Viņš mani svētīs un iedos man bērniņu, tad es audzināšu to Viņam.” Un sacīja: “Viņš iedeva man bērniņu.” Un sacīja: “Es mazgāju drēbes uz veļas dēļa,” tā bija veca mājele nomalē. Sacīja: “Es mazgāju ar veļas dēli, lai izaudzinātu šo bērnu.” Un viņa sacīja: “Kad viņš izauga, pārson, viņš...viņš aizgāja pa nepareizu ceļu.” Un viņa sacīja: “Viņš sasējās ar nepareizu sabiedrību, un viņš guļ šeit iekšā, viņš mirst.”

131 Un saka: “Aizvakar šeit bija ārsta cilvēks, kad viņš zaudēja samaņu, un pateica, ka viņi vairs viņam nekādi nevar palīdzēt. Viņi deva viņam zāles pret sifilisu 'sešsimt seši' un visu pārējo, dzīvsudrabu un penicilīnu; nelīdzēja. Venēriskā slimība, sifiliss, domājams, ka viņam ir beigts sirds vārstulis.”

132 Un sacīja: “Viņam vairs nekādi nevar palīdzēt.” Un sacīja: “Viņš šeit gulēja un mira. Un es sacīju: 'Ak, Kungs, es negribu, lai mans bērniņš nomirst tādā stāvoklī.’” Un sacīja: “Es...es, ja vien es varētu izdzirdēt, kā viņš saka, ka viņš ir glābts.” Un sacīja: “Es lūdzos un lūdzos divas nakts.”

133 Sacīja: “Šorīt, aptuveni pulksten trijos,” sacīja, “Tas Kungs mani iemidzināja, kad stāvēju uz ceļiem.” Sacīja: “Es redzēju sapni.” Sacīja: “Es redzēju, ka nāk vīrietis gaišā uzvalkā, uz galvas viņam ir sāniski uzlikta tāda kā kovboju cepure. Es sacīju: 'Kungs, es biju tā sieviete, bet kur ir Tavs Ēlija?’” Sacīja: “Lūk, viņš nāk.”

134 Sacīja: “Es uzreiz piecēlos no tās gultas un kopš tā laika es stāvu šeit, gaidīdama tevi.” Tieši tā biju apgērbts es, pilnīgi precīzi.

135 Ak, mans brāli, kad ir nodemonstrēta Dievišķā mīlestība, tā mamma ar savu mazulīti, jā,

astoņdesmit kilogrami smagu, taču viņš tik un tā bija viņas mazulītis, gulēja, mirdams negodā. Nebija nozīmes, cik ļoti viņš bija negodā, tas bija viņas mazulītis. Viņa mīlēja viņu. Tāda ir mātes mīlestība. Nebija nozīmes, cik daudz apkaunojuma viņš bija atnesis, viņa joprojām viņu mīlēja.

136 Un, ja jūs nevarat aizmirst savu mazulīti, neskatoties ne uz ko, tad cik daudz vairāk Dievs nevar aizmirst tevi! Viņš sacīja: “Jūsu vārdi ir iegravēti Manu roku plaukstās. Māte var aizmirst savu zīdaiņi, bet Es tevi nekad neaizmirsīšu.” Nav nozīmes, ko tu esi izdarījis, cik tālu tu esi atkritis, cik ļoti tu esi iepinies, Dievs joprojām tevi mīl. Dievs tevi mīl! Lai tā mīlestība virzās uz priekšu. Lai tā neaptrūkst.

137 Un tā, viņa nopūtās. Viņa sacīja: “Ak, es vienkārši to nespēju.” Un viņa sacīja: “Pārson, es redzēju to sapni un es redzēju, kā tu nāc.” Un sacīja: “Kad es paskatījos uz ielas un es ieraudzīju to gaišo uzvalku un to cepuri sāniski uz tavas galvas,” sacīja, “Gars man pateica: 'Lūk, viņš.'” Un sacīja: “Nāc, lūdzu, iekšā.”

138 Es nodomāju: “Ak, Dievs!” Es nodomāju: “Varbūt Tu vedi mani tieši uz šo vietu, lūk, kāpēc man bija jāatnāk.” Es nezināju.

139 Es atvēru vārtus, uz tiem bija ķēde un arkla detaļa. Es nezinu, vai jūs tādu esat redzējuši vai nē. Es atvēru mazās durtiņas un iegāju.

140 Brāli, es esmu bijis karaļu pilīs. Es esmu bijis pasaules dārgākajās mājās. Esmu bijis dažās multimiljonāru mājās, kas ir vērtas divdesmit...pat divdesmit astoņus miljonus dolāru. Esmu staigājis pa viņu paklājiem, kas taisīti no šenila auduma, izklātiem no vienas malas līdz otrai, un es būtu varējis apgulties un mierīgi pagulēt uz viena paša paklāja, lūk, cik jaukas bija viņus mājas.

141 Taču tur pat lupatas uz grīdas nebija. Un tur stāvēja veca dzelzs gulta ar stabiņiem, bet tas puisis bija apsegts ar parastu vecu segu. Uz durvīm bija izkārtne: “Lai Dievs svētī mūsu namu.” Es zināju, ka atrodos kristiešu mājā. Es zināju, ka esmu tur, kur ir lūgtas lūgšanas. Uz sienām nebija skaistulišu fotogrāfijas, nebija vulgāru bilžu; bet tur uz galdiņa ar marmora virsmu gulēja atvērta Bībele.

142 Un tur uz gultas gulēja liels puisis, rokās turēja segu, atkātoja: “U-u-h! U-u-h!”

143 Es nodomāju: “Ak vai!” Pataustīju viņa pēdas, tās bija lipīgas un aukstas. Nāve bija uz tā puīša.

Bet viņš tik turpināja sacīt: “Ak, ir tik tumšs! Ir tik tumšs!”

Un es sacīju: “Par ko viņš runā?”

144 Viņa sacīja: “Pārson,” sacīja, “viņam jau tās daudzās dienas šķiet, ka viņš ir pazudis lielā jūrā.” Sacīja: “Viņš nezina, kur viņš dodas.” Un sacīja: “Lūk, kāpēc man sāp sirds.” Sacīja: “Viņš peld prom un viņš ir pazudis, tur jūrā, un viņš nezina, kurp viņš dodas.” Sacīja: “Pārson, es esmu lūgusies, es esmu darījusi visu. Es visu esmu izdarījusi. Es negribu, lai viņš aiziet pazušānā, pārson.” Un sacīja: “Lūk, kāpēc es lūdzos.”

Es pajautāju: “Tantiņ, kas tam puisim kait?”

145 Viņa sacīja: “Tā ir venēriskā slimība. Ārsta cilvēks jau pateica, ka viņš mirst, vairs neko nevar līdzēt.” Un sacīja: “Viņš ir bezsamaņā. Viņš jau divas dienas ir pazudis tai jūrā.”

Viņa sacīja: “Vai tu par viņu palūgsi?”

146 Es sacīju: “Tantiņ, mans vārds ir Branhams. Vai tu kādreiz par mani esi dzirdējusi?”

Viņa sacīja: “Nē, ser. Es nedomāju, ka kādreiz būtu par tevi dzirdējusi, pārson.”

147 Es sacīju: “Nu, es tev izstāstīšu vienu stāstu.” Es sacīju: “Mana kalpošana ir lūgties par slimajiem.”

Viņa sacīja: “Vai tiešām?”

148 Es sacīju: “Jā.” Un es sacīju, pateicu viņai par to, kā nolaidās lidmašīna un visu pārējo.

Viņa sacīja: “Vai tā ir patiesība, pārson?”

Es sacīju: “Jā.”

Viņa sacīja: “Nu, es zināju, ka Viņš mani nepievils.”

Es sacīju: “Tantiņ, palūdz.”

149 Un viņa tur nometās, un tā tik bija lūgšana! Ak, brāli, tā vecā svētā mācēja runāt ar Dievu. Tur nu viņa lūdzās, līdz asaras sāka birt no viņas acīm.

Es paskatījos augšup. Un viņš tik turpināja: “U-u-h!”

Un es sacīju: “Tagad, tantiņ, palūgšu es. Tu ar mani.”

150 Es uzliku savas rokas uz viņa pēdām. Es sacīju: “Debesu Tēvs, mana lidmašīna, cik nu es zinu, ir jau aizlidojusi. Un, lūk, šī nabaga vecā mamma raud par savu mazulīti. Kā nu es saprotu, tieši šurp Tu mani atvedi. Es lūdzu, lai Tu esi viņam žēlīgs.”

151 Un aptuveni tajā brīdī es izdzirdēju, kā viņš saka: “Mammiņ, o-o, mammiņ!”

152 Viņa piecēlās un noslaucīja asaras no savām acīm, viņa sacīja: “Jā, dārgumiņ. Vai mammiņas mazulītis jūtas labāk?” Sāka glaudīt viņam galvu.

153 Viņš sacīja: “Mammu, istabā kļūst gaišs. Istabā kļūst gaišs.”

154 Suverēnā mīlestība! Kad Dievišķā mīlestība bija atspoguļota Dieva sirdij, tad suverēnajai žēlastībai bija jāatbild tās vietā. Kad es aizdomājos, kā tā nabaga māte lūgšanā stingri turējās pie Dieva un visu to! Un kas tad notika? Dievs caur Savu žēlsirdību, Dievs Savā žēlastībā nolaida no debesīm lidmašīnu un turēja to uz zemes, lai atbildētu uz nabaga neizglītotas nēģeru sievietes lūgšanu, kad bija atspoguļota Dievišķā mīlestība. Nav nozīmes, cik viņa bija nabaga, cik viņa bija melna, cik viņa bija dzeltena, kas viņa bija; kad Dievišķā žēlastība ir atspoguļota, tās vieta ir jāieņem suverēnajai žēlastībai. Tās tur vecās mammas mīlestība, kā viņa sauca!

155 Un tas puisis pēc dažiem... Apmēram divus gadus vēlāk es biju ceļā un es braucu ar vilcienu. Es izkāpu un devos nopirkt sev hamburgeru. Viņi tirgoja tos par kādiem septiņdesmit vai astoņdesmit centiem tur lidmašīnā, un es...tur vilcienā. Bet kioskā es varēju to nopirkt par aptuveni divdesmit centiem. Es izkāpu no vilciena, sāku iet. Te viens bagāžas nesējs saka: “Sveiks, pārson Branham!”

Es atskatījos, sacīju: “Labrīt, dēls.”

“Nu,” sacīja, “vai tad tu mani nepazīsti?”

Es sacīju: “Nē, domāju, ka nepazīstu.”

156 Sacīja: “Vai atceries, apmēram pirms diviem gadiem, kad tu ieradies un par mani palūdzi, un

tur bija mana mamma?

Es sacīju: “Vai tu esi tas puisis?”

157 Sacīja: “Jā, ser, pārson Branham.” Sacīja: “Es ne tikai *būt* dziedināts, bet tagad *būt* glābts. Es būt kristietis.”

158 Suverēnā žēlastība! Tieši tā, brāli! Tik tiešām, kad žēlastība... Kad Dievs ierauga, ka mīlestība ir atspoguļota, žēlastībai ir jāieņem tās vieta.

159 Pirms dažām nedēļām pie manas mājas (jūs to atceraties, daudzi no jums), nu, tur gulēja tas oposums. Bet tā jaunā meitene bija paņēmusi un noslīcinājusi savu bērniņu. Kad Dievs iedeva viņai bērniņu, viņa negribēja to audzināt un viņa ietina to segā, un iemeta upē, un tur viņu noslīcināja. Es sacīju: “Tā nav māte. Tas ir zemāk par suni. Dzīvnieks tā nebūtu darījis.”

160 Un, ja Dieva suverēnā mīlestība var tikt parādīta dzīvniekam, cik daudz vairāk tā var tikt parādīta vīrietim vai sievietei! Tā tas ir.

161 Un tā oposuma māte līda pa to celiņu (jūs zināt to stāstu). Un kā viņa atnāca un apgūlās tur uz maniem pakāpieniem veselu diennakti, bet es no tā vispār neko nesapratu.

162 Brālis Vuds un pārējie, kas tur sēdēja, un māsa Vuda, viņiem bija tās žēl, sacīja: “Brāli Branham, kāpēc tu ļauj viņai ciest? Un tie nabaga mazulīši oposumi dzer no viņas pienu, bet viņa tur guļ mirusi!” Sacīja: “Kāpēc tu nenonāvē viņus, brāli Branham, vai arī netiec vaļā no mammas?” Viņa nebija pavisam mirusi. Viņa bija... Ja viņai iebakstīja, tad viņa pakustējās.

Un tā viņa nogulēja tur visu nakti.

163 Bet nākamajā dienā tā mazā Bekija, viņa iznāca, viņa sacīja: “Tēti?” Nu, nākamajā rītā, apmēram rītausmā viņa sacīja: “Tēti, ko tu darīsi ar to oposumu?” Sacīja: “Vienkārši es visu nakti par viņu domāju.”

164 Un es sacīju: “Es arī, Bekij.” Es aizgāju uz istabu. Es sacīju: “Dārgumiņ, ej atpakaļ un liecies gulēt. Tev vēl ir par agru celties.”

165 Es tur apsēdos, savā darba istabā. Es nodomāju: “Nu...” Es nodomāju: “Ar to oposumu man kaut kas būs jādara. Es nezinu, ko lai dara.”

166 Tad es izdzirdēju balsi, turklāt tā, kā es to nebiju gaidījis.

167 Tieši tur, kur torīt bija parādījušies āboli brālim Holam, kad viņš tika dziedināts no vēža. Tur, kur bija dziedināti slimie un nomocītie. Es sēdēju darba istabā.

168 Es izdzirdēju balsi, kas teica: “Es atsūtīju viņu pie tevis. Viņa tur divdesmit četras stundas guļ kā lēdija, gaidot savu kārtu, kad par viņu palūgs. Bet tu Man pat vārdu par to neesi ieminējies.”

169 Es sacīju: “Nu, es nemaz to nezināju.” Es sacīju: “Nu, vai Tu gribi pateikt, ka to oposumu atsūtīji Tu?”

170 Es nodomāju: “Kas ar mani notiek? Vai es runāju pats ar sevi?” Es pieķēru, ka es atbildu pats sev.

171 Es izgāju ārā, mazā Bekija joprojām skatījās caur durvīm. Es piegāju pie tā oposuma; un viņa visa bija noklāta ar rasu, un tā tālāk. Es sacīju: “Debesu Tēvs, ja Tu esi atsūtījis šo nabaga neko nesaprotāšo oposumu, ja viņu šurp esi atsūtījis Tu, lai es kaut kādā veidā sajustu sirdī mīlestību pret

viņu kā pret māti, tāpēc es nespēju viņu nogalināt, nespēju nonāvēt viņas mazuļus, un suverēno žēlastību, lai pasniegtu cilvēkiem mācībstundu, kura tiem ir jāiemācās, atvedi viņu šurp, tad, Dievs, es lūdzu Kristus Vārdā, lai Tu viņu dziedini.”

172 Un tas oposums (viņas kājas bija pilnas ar tārpiem, tāpēc viņa vilka tās aiz sevis, tās bija uzpampušas divtik lielas) piecēlās uz tās kājas. Un savāca tos mazuļus savā kabatā, aizgāja pa to celiņu tieši tā, kā iet jebkurš normāls dzīvnieks, kādu jūs esat redzējuši. Pagriezās pret mani; it kā apgriezdamās sacīja: “Paldies tev, labais cilvēk.” Cik nu es zinu, šodien viņa ar saviem mazuļiem ir ļoti laimīga.

173 Kāpēc? Kad tiek atspoguļota Dievišķā mīlestība, tās vietu ieņem suverēnā žēlastība. Mans brāli, māsa, tavā dzīvē ir jādara tikai viena lieta, tas ir: “Mīli To Kungu, savu Dievu, ar visu savu sirdi, visu savu dvēseli, visu savu stiprumu, visu savu prātu,” un tici, ka katrs Vārds, ko Viņš ir pateicis, ir Patiesība. Un, kad tu nonāksi līdz ceļa galam un vairs nevarēsi iet tālāk, tad tiks parādīta Dievišķā, suverēnā žēlastība.

174 Es taču varētu pastāstīt, šeit, kad es tur gulēju, kad Maijo brāļi bija no manis atsacījušies, sēdēju tur uz lieveņa, bet man blakus sēdēja brālis Kokss, nesaprazdams, kas notiek. Es pat nevarēju to vairs izturēt. Taču pateicu...

Dievišķā mīlestība

(Divine Love)

Šo svētrunu brālis Viljams Marions Branhams sludināja 1956. gada 26. augustā Džefersonvilā, Indiānas štatā, ASV. Ieraksts ar numuru 56-0826 ilgst 1 stundu. No angļu valodas uz latviešu valodu tulkots 2020. gadā.